український католицький часопис

МІСІОНАР

РІК ЗАСНУВАННЯ 1897 № 8 (34) * ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1995

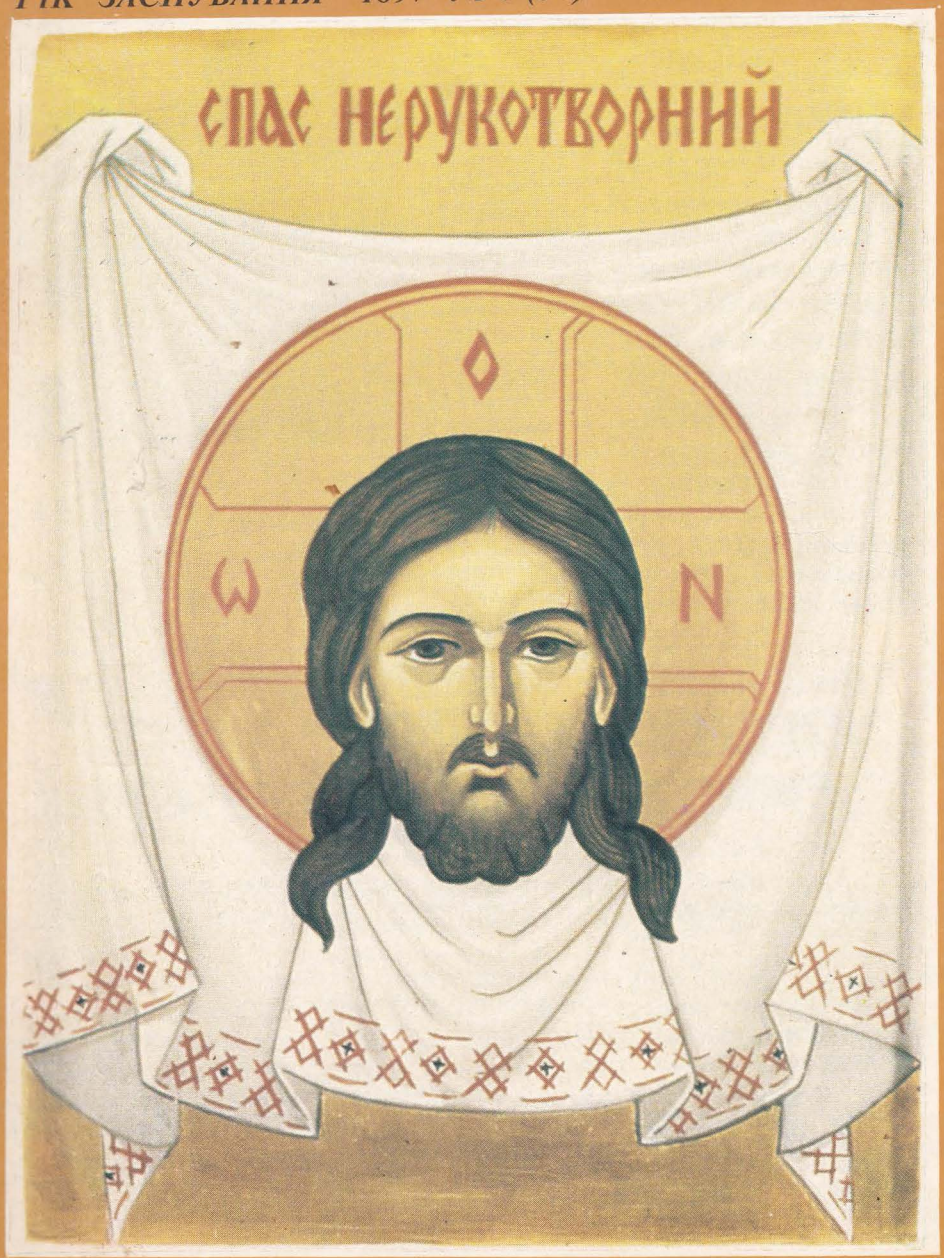

МІСІОНЕР ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Засновники - Отці Василіяни

Головний редактор
о. Василь Зінько, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ,
о. Йосиф Будай, ЧСВВ,
о. Павло Мадяр, ЧСВВ,
Неоніла Стефурак

Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

На обкладинці:
Нерукотворний образ - митець О.Омелян Теліжин

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-46-94

Підписано до друку 28.07.95
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Тираж 3000 прим.
Зам. 40

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській книжковій друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

ЗМІСТ

Намір апостольства молитви на серпень 1
Намір апостольства молитви на вересень 3
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Дошлюбні стосунки 5
З потоку новин
Нові релігійні видання 6
о. Павло Мадяр, ЧСВВ
"Немає більшого, народженого від жінки..." 7
Папа Іван Павло II навчає
Світло Сходу 8
"Щоб усі були одно" 9
Ігор Скленар
Благовість життя 10
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ
Великий ювілей 11
Ігор Скленар
Третє Берестейське читання 12
З потоку новин
Статистика свідчить 13
Неоніла Стефурак
"Мати Божа з Люрду, захисти Україну.." 14
Фоторепортаж 18
о. Софрон Попадюк, ЧСВВ
Чудо палкої віри 19
Проща у Зарваницю 20
о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ
Тебе шукає Бог! 21
Ігор Сірко
Навіщо ті " вузлики"? 22
Нам пишуть 23
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Найкраща церковна громада 24
Вірмо у воскреслого 24
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Пияки Царства Божого не успадкують 25
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Армія і священик 26
Церква "Катізма" 27
о. Йосиф Будай, ЧСВВ
"...Бо я голодував, і ви дали мені їсти" 28
Володар Буженко
"Вірую" дядька Остапа 29
Привітання місіонаря 29
с. Павла
Він білим птахом відлетів від нас 30
о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ
Піднесемо з руїн 31
Куток дитини 32

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонер", 1995.

Оце Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й терпіння нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників і у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву і Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ:

Загальний: ЩОБ СПІЛЬНА МОЛИТВА В ЦЕРКВІ ВИПРОСИЛА МИР І БРАТЕРСТВО НАРОДАМ У КОНФЛІКТАХ (Поблагословлене Святішим Отцем).

Мова йде про спільну молитву та конфлікти. Перш за все обговоримо спільну молитву. Вона може бути канонічною чи урядовою Церкви, як це є Служба Божа та часослов, як вечірня, утреня та часи й інші молитви, що правляться по монастирях та зобов'язують священиків загалом.

Крім канонічної чи літургічної молитви, яка, за походженням, - спільна (хоч не раз відбувається приватно), є ще публічна молитва вірних, котра є приватного характеру, як от: молебні, акафісти, суплікація, свята година

та інші. Їх відмовляють спільно, хоч можна проказувати і приватно. Вони однак не є урядовою чи офіційною молитвою Церкви.

Спільна молитва, літургійна чи звичайна, може відбуватися в церкві, на сходинах гуртків братства, тощо. А можуть вони правитися в домах та школах чи інших установах. Бо сказав Христос "Де збереться в моє ім'я два чи три, то я там посеред вас..."

В останній час під впливом Люрду та Фатіми проказується спільно в родинах вервиця на честь Пресвятої Богородиці. Вона отримала визнання Церкви і легко відмовляється.

Щодо конфліктів, то вони вряди-годи виникають цілком штучно та продумано, аби тільки не дати людям мирно проживати. От хоча б в колишній Югославії, де давніше мирно співіснували люди різних національностей, віросповідань, а тепер точаться релігійні конфлікти. Були у Львові заїжджі з тих сторін, то вони зрозуміло казали, що темні сили випробовують різні новітні засоби вбивств, знайшовши собі фетиша відпущення в цих краях. Подібне можна сказати про Чеченію. Чеченський народ хоче жити мирно і сам собою розпоряджатися. А от інший не може того стерпіти, утискає та ще й іменує "бандитами". Коли хтось захищає власний дім, то він бандит, а той, хто нападає на чужу хату, хто ж він? У тому випадку мало, правду кажучи, лише молитися, а на гріх мовчати, тим самим ставши учасником долі душегубців. Коли б усі народи, або бодай католики, стали так палко протестувати, осуджувати й впливати на світову громадськість, то такі конфлікти швидко б погасли і про них забули б. Та що ж, братія мовчить, витріщивши очі, як добре сказав Тарас Шевченко.

Не сміємо мовчати і бути пасивними глядачами тоді, як когось вбивають, бо завтра це саме будуть робити з нами. Звичайно, бандити стають щораз більшими нахабами. Але, при тім, молімося всі щиро і довірливо, щоб у тих конфліктних місцях настав мир і спокій. Молитва не лише ломить залізо, але гне додолу усяких світових злочинців. Зокрема в цьому помагає сердечна молитва до Пресвятої Богородиці.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКВА В КИТАЇ ЗМІЦНИЛА ВИДИМУ ЄДНІСТЬ З РИМОМ.

Комунізм чи марксизм у світі зазнав краху, тоді як в Китаї він ще досить сильний. Китайські верхи проводять сталінську та маоцзедунську політику: усе хочуть підпорядкувати собі, навіть людські душі, хоч їх не признають, бо вже здавна утискають католиків і хочуть, щоб вони були "католиками-патріотами". Іншими словами, прагнуть порвати всякі стосунки з Апостольським престолом.

Саме ця проблема - основа місійного наміру Апостольства молитви на серпень. Помолімося та складемо для того жертви, щоб китайські католики могли почуватися вільними дітьми правдивої Церкви, очолюваної престолом св. Петра.

Місцевий: ЩОБ МОЛОДЬ УКРАЇНИ НА ВЗІРЕЦЬ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ ЗБЕРІГАЛА НЕВИННІСТЬ, ЧИСТОТУ І СКРОМНІСТЬ, ЯКА Є ПРИКРАСОЮ ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ.

Молодь - це надія Церкви і народу, і тому, якою вона буде, такою буде наша майбутність.

Справа ось у чому: наші молоді люди повинні старатися словами,

ділами, і в кожній життєвій ситуації бути чистими та чесними, і це вони зроблять на́йкраще, коли матимуть впорядкованими свої думки, почування та бажання.

Це можна легко вчинити молитвою, працею та послухом старшим й Церкві. Віруюча молодь часто сповідається, гідно причащається та відвідує Церкву.

Покровителі на серпень - св. брати Борис і Гліб (06.08)

Вони мученики, бо їх убив рідний брат заради свого панування. Самі брати перенесли свої страсті щиро, по-християнськи, і тому заслужили небесний вінець і прославу на престолах Церкви.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ:

Загальний: ЩОБ НОВИЙ КАТЕХИЗМ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕ́РКВИ СЛУЖИВ НОВІЙ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ В ПОГЛИБЛЕННІ ВІРИ (Поблагословлене Святішим Отцем).

Катехизм - це систематично зібрані правди віри, заповіді та засоби до спасіння. Спочатку це були короткі формулки основ вірування та виконування віри. Згодом з'явилися довші трактати катехизмових повчань.

Між ними був катехизм Шпіраго. Він мав три томи і дуже гарно, популярно та доступно пояснював засади нашого християнського вчення. Відомий був і римський катехизм, що став взірцем для інших підручників такого типу.

Після II Ватиканського собору єпископат під проводом папи склав новий катехизм для того, щоб вірні наших часів могли добре знати про те, у що їм вірити і що робити, аби осягти вічне щастя в небі та тут, на землі, гідно прославляти Господа Бога.

Зміст нового катехизму є своєрідний, і він не використовує класичний план старих катехизмів. Вони були в питаннях і відповідях. А новий цього не має, а тільки різні уступи, які сполучені з роздумами та й відповідною молитвою при даному питанні чи розділі християнського віровчення.

В цім наміренні йдеться про те, щоб при допомозі нового катехизму поглибилася віра християн, і вони краще служили Богові та догодили Йому. Завдання членів Апостольства Молитви полягає в тому, щоб молитися за просвічення Святим Духом вірних при читанні та заучуванні цього катехизму.

З другого боку, належиться і нам поглибити наше релігійне знання, бо після стількох років утисків і заборон годі-бо знати докорінно те, чого від нас домагається сама віра і Церква, яка є сторожем віри та християнської моралі. Отож причинімся до цієї справи усім серцем і ділом!

Місійний: ЩОБ ВІДНОВИТИ МІСІЙНІ ЗУСИЛЛЯ В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ НА ОСНОВІ РІШЕНЬ 5-го МІСІЙНОГО КОНГРЕСУ ПІВДЕННОЇ АМЕРИКИ.

Мусимо знати, що місійні терени є дуже широкі на просторах Південної Америки. Дотепер не було змоги надати добру душпастирську обслугу таким країнам, як Бразилія, Аргентина, Парагвай, Венесуела та Колумбія. Від самих початків Христове благовістя тут мало значні недоліки. Тому потреба місійної акції залишається вельми нагальною.

Не забуваймо, що на цих теренах проживає чимало українців (приблизно до півтора мільйона душ, в основному у Бразилії та Аргентині). Ще достатня обслуга вірних є у Парагваї, хоч тут українців не більше 50 тисяч. Народ дуже порозкиданий, а тому відчуває вплив різних сект та течій, які за всяку ціну хочуть зробити з християн безвірків та розкішників. Про це усім відомо, бо не краще діється і в європейських країнах. Лукавий та його агенти ніде не залишають душ без натиску та спокус. Та вернімося до теми: молімся та й більше цікавмося бодай нашими християнами в цих державах. Не зрікаймося їх, а навпаки, допоможімо добрим прикладом. Хай знають вони, що ми, в Україні, тримаємось міцно віри та усього, що з нею пов'язане. Це буде найкраща заохота та спонука самим іти дорогою спасіння.

Місцевий: ЩОБ ДУХОВНІ СЕМІНАРІЇ І МІСІЙНІ ІНСТИТУТИ БУЛИ МІСЦЕМ ВЕЛИКОГО ОСВЯЧЕННЯ ПОКЛИКАНИХ ДО ПРАЦІ У ХРИСТОВОМУ ВИНОГРАДНИКУ.

Заступник на вересень - св. КОРНИЛІЙ, сотник (26.09)

Святий Корнилій - римський сотник в Кесарії Палестинській. Був побожним і богобоязливим чоловіком та щедро роздавав милостині. Ангел Божий велів йому запросити до себе з Йопії св. апостола Петра. Останній мав видіння про страви, і Бог звелів приймати до Церкви усіх, а не тільки з вибраного народу. Св. Петро охрестив сотника з усією його родиною і, зрозуміло, з малими дітьми. Пізніше він став єпископом. Помер як мученик за віру. Святий Корнилій - це взір молитви, милостині і послуху Богові.

ЗІБРАННЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

В серпні 5 дня, а у вересні дня 2-го о 9 год. 30 хв. у церкві св. Онуфрія (м. Львів, вул. Б.Хмельницького, 36).

Не залишайте, Божі люди, цілонічної адорації чи чування на честь Христового Серця і Пренепорочного Серця Марії, щоб ми могли прославляти Христа та Його Матір на українській землі.

Щира подяка Преподобним Сестрам Студиткам за піклування про моє здоров'я і прохання в Господа та добрих людей збільшення покликань в ряди Божих слуг у жіночій вітці Уставу св. Теодора Студита.

(Адреса: м. Львів, вул. Вічева, 2).

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ВІД РЕДАКЦІЇ:

ДОШЛЮБНІ СТОСУНКИ

"І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх."
Буття 1, 27.

У всіх народів і племен здавна співжиття чоловіка з жінкою починається громадським актом, а в хрещених - церковним шлюбом. До цього часу інтимні стосунки заборонені самим законом Божим. Аж три Божі заповіді стоять на сторожі дошлюбного співжиття чоловіка з жінкою: не чини перелюбу (не чужолож), не пожадай жінки або чоловіка ближнього твого і (коли двоє взяли шлюб) - не взивай намарне імені Господа Бога твого, бо під час шлюбу молоді присягають перед Богом в довічній вірності одне одному.

З огляду на це хлопець, який до шлюбу наважується "пізнати" дівчину, робить їй велику кривду та шкоду. Навіть якщо вона сама провокує такі стосунки. Грабуючи дівочість, він принижує гідність молодої жінки; вона стає, наче птах безкрилий, і все життя матиме потаємний жаль до того, хто змарнував чар її юності. Крім цього юнак своєю легковажністю виявляє самолюбство та безвідповідальність щодо іншої особи, а не щодо її статі. До того ж така легковажність Божого закону свідчить про мізерну віру або й взагалі про безвір'я спокусника. Такий чоловік зовсім не рахуватиметься з дружиною, з Церквою і навіть з громадою.

З іншого боку погляньмо на долю зневаженої жінки - вона наче

яблуко зелене, зірване передчасно, яке ніколи не достигне. На зневазі закінчується її юність та безтурботність, натомість починаються на довгі роки, а то й на все життя постійні докори сумління. Перша ніч зникає, як фата моргана в

пустелі, а дошлюбне кохання нерідко стає причиною різних гінекологічних і психічних захворювань, і навіть самогубства. З цього ж джерела - і катастрофічна загроза СНІДу.

Не треба й казати, якої шкоди завдають дошлюбні стосунки громадськості, хоч нерідко саме громадськість стає спонукою до розтління молоді, видаючи порнографічні журнали, демонструючи еротичні фільми і вистави.

На релігійному грунті дошлюбні стосунки викорінюють віру і тим самим віддаляють молодь від участі у св. Тайнах і молитві.

Пам'ятайте, що подружжя засновується на взаємній вірності - де її немає, там немає віри Богові-Творцеві. Хто ж не вірний Богові, хіба буде вірний у подружжі?.. При першій-ліпшій нагоді зраджуватиме партнера чи партнерку, не відчуваючи при цьому жодних докорів сумління. Тому шукайте партнерів дійсно релігійних і бажано - фізично здорових, інакше вироджуватиметься рід і народ!

Люди - так, а Бог - інак!

Приходить якось до священика жінка і каже, що хоче взяти шлюб, але має труднощі, бо і вона, і той, з ким тепер живе, розлучені. З першим чоловіком вона не брала церковного шлюбу, але той, з ким хоче йти до вінця тепер, уже брав шлюб в католицькій церкві... Священик подумав і відповідає: "Пані, ви самі знаєте, що так жити не можна... До того ж діти... Адже у вашого теперішнього партнера від першого шлюбу є діти"... Священик має клопіт, бо жаль йому дітей. Але ж ці чоловік і жінка вже звили нове гніздо і теж мають дітей... До того ж жінка хвалиться, що гарно і мирно живуть...

А що говорить Господь Бог? Що каже Син Божий Ісус Христос? Він категорично (як і св. Іван Предтеча Іродові) заявляє: не дозволено тобі її мати, жінки брата твого. Хоч Мойсей давав відпускного листа, але тепер так не буде і кожен, хто пристає до розлученої, грішить, і розлучена, якщо приєднується до іншого чоловіка, не матиме спадщини у Царстві Божому. Тож кожен, хто хоче порятувати свою душу, мусить покинути чужу жінку чи чоловіка, чого б це йому не коштувало. Церква не дозволяє подружнього співжиття тим, хто не взяв церковного шлюбу!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

З ПОТОКУ НОВИН

НОВІ РЕЛІГІЙНІ ВИДАННЯ

З січня 1995 року у Львівській архиєпархії УГКЦ виходить інформаційний часопис "Львівські Архиєпархіальні відомості". Його отримують усі греко-католицькі єпархії світу і, як стверджує редактор часопису Богдан Савчук, вже є позитивні відгуки від ієрархів деяких єпархій в діаспорі.

В травні 1995 року вийшов перший номер двотижневика "Жива вода" Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ. Мета видання - висвітлювати найрізноманітніші сторони духовного відродження України.

«НЕМАЄ БІЛЬШОГО, НАРОДЖЕНОГО ВІД ЖІНКИ...»

Чесна людина - ось те, що найбільш потрібне у наш складний, неспокійний час. Це те, що може допомогти світові, який дедалі більше поринає в морок і хаос, матеріалізується і вичерпує себе духовно.

Здавалось би зовсім не важко бути чесною людиною. Чистою і простою, без фарисейства і крутійства, без жодного "так і ні", а лише з твердим "так" або "ні". Чесну людину завжди можна пізнати з певних принципів і переконань, яких така людина дотримується всюди і завжди. Таку людину не можна ні купити, ні залякати, бо вона не піде на компроміси з власною совістю.

Вся християнська наука направлена на одне: виховати чесних, справедливих людей - таких, які б мали права називатися "божими дітьми". Досконалим взірцем чесної людини захотів стати сам Син Божий, що від самого початку оточив себе теж чесними, взірцевими людьми. Першою досконалою людиною була його ПРЕСВЯТА МАТИ, яка у світ цей прийшла в досконалій святості, без плями гріха, і тому називаємо Її непорочно зачатою. Біля неї стоїть св. Йосиф Обручник, якого так і названо - СПРАВЕДЛИВИЙ МУЖ. А далі й ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ, святість і чистоту якого визнавав сам Христос: "Кажу вам, немає більшого, народженого від жінки, як Іван Хреститель".

Але й Іван Хреститель так, як ніхто, вмів оцінити велич і доброту Спасителя, тому їх можна вважати особистими приятелями. Тим більше, що їхнє приятелювання почалося ще в лоні матері. Бо коли Пречиста Діва пішла послужити своїй тітці в останні три місяці її вагітності, "здригнулось дитятко від радості в лоні матері". Отже, Іван вже тоді відчув найбільшого Приятеля і Господа, і це приятелювання продовжувалось доти, поки він не склав свою чесну голову за справу Ісуса: ДОТРИМАННЯ БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ, ЯК ЗАПОРУКУ ВСІЄЇ ЛЮДСЬКОСТІ.

Чесна людина керується в житті повною правдою, а повна правда в тому, що ми лише люди і не маємо права ні в чому переступати встановлені Богом закони. Ми не повинні вважати себе бозна-ким, коли сам Іван Хреститель говорив: "Я не заслуговую і ремінця розв'язати на Його сандалії". Не повинні багатіти за рахунок інших. "Нікого не кривдіть і не вимагайте понад те, що вам належить", - говорив Іван митарям і воїнам. Вважав, що не годиться "мати жінку брата свого", що шукати треба не своєї, а Божої слави. Але найкраще і найцінніше в Іванові Хрестителю - його всеосяжна любов, його готовність служити загальній справі і нічого не шукати для себе. Де визріє такий дух, як у Івана Хрестителя, там ніколи не буде ревнощів, заздрості, утвердження за рахунок інших - лише жертовне служіння Богові, бо "Йому треба рости, а мені маліти".

о. Павло МАДЯР, ЧСВВ

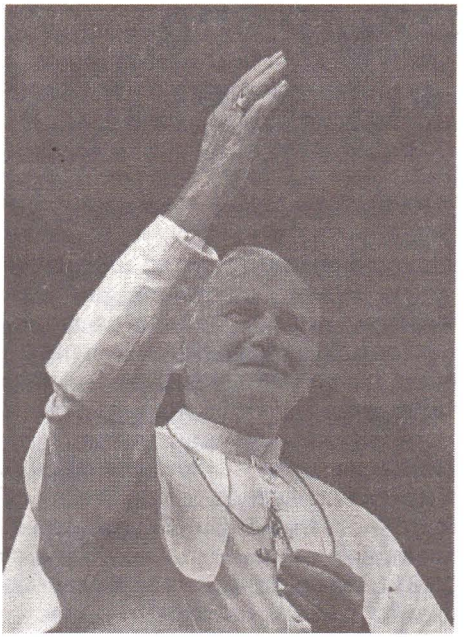

СВІТЛО СХОДУ

У Ватикані відбулася прес-конференція, на якій представлено новий Апостольський Лист Папи Івана Павла II, який має назву "Orientale lumen", що в перекладі з латинської мови означає "Світло Сходу". Цей новий документ Святішого Отця з'ясовує важливість християнського Сходу для всієї Вселенської Церкви.

Він вийшов з нагоди сотої річниці листа Папи Льва XIII "Гідність східних" і в українському перекладі нараховує понад 60 сторінок та складається із двох розділів: "Пізнати християнський Схід, глибокий досвід віри" і "Від знайомства до зустрічі".

На прес-конференції кардинал Акіллє Сільвестріні пригадав, що східні Церкви зродилися уже на світанку християнської ери, починаючи від земної батьківщини Ісуса Христа. Вони виникли внаслідок проповідування апостолів і розвинулись згідно з окремими напрямками своїх церковних традицій. Копти та ефіопці належать до александрійської традиції; сирійці, мароніти та маланкарці - до антіохійської; до константинопільської традиції належать різні візантійські Церкви, серед яких і українська; до східносирійської традиції належать халдейці чи ассірійці та малабарці; крім того ще є Церква вірменської традиції. Кожна з цих Церков відправляє Богослужіння за своїм обрядом та згідно із власною традиційною самобутністю.

Є східні Церкви, які ще не знаходяться у повній єдності з Римом. Вони нараховують біля 150 мільйонів віруючих. Є також східні Церкви, які перебувають у повній єдності з Апостольською Столицею, їх називають східними католицькими Церквами й вони нараховують понад 17 мільйонів вірних.

В Апостольському Листі "Світло Сходу" Святіший Отець Іван Павло II розглядає деякі особливі характеристики східної християнської традиції, зокрема, монашество - привілейований духовний шлях до Бога. Папа закликає східні католицькі Церкви оживити традиції монашества не тільки на рідних землях, але і в країнах діаспори.

Його Святість підкреслює також екуменічний характер Східних католицьких Церков, які відкриті до діалогу з православними Церквами та іншими віросповіданнями. Апостольський Лист звертає увагу

на подвійну традицію Христової Церкви - східну і західну, запрошуючи до поглиблення духовного багатства східної католицької традиції.

Церкви східних обрядів, як зауважив Папа, що увійшли у повне з'єднання із католицькою Церквою, зовсім не мали наміру відректись від вірності своїй традиції, що засвідчили протягом сторіч, часто навіть і ціною власної крові. Ці Церкви носять на своєму тілі рани драматичного розбиття, бо ще не осягнена цілковита єдність із православними східними Церквами, з якими вони поділяють спільну духовну спадщину. Для цього потрібне постійне та спільне навернення, щоб усі рішуче та із запалом діяли у напрямі взаєморозуміння.

Іван Павло II підкреслив, що також і латинській Церкві потрібне навернення, щоб належно шанувати та доцінювати гідність східних Церков та із вдячністю приймати ті духовні скарби, носіями яких є східні католицькі Церкви.

Закінчуючи новий документ про східні Церкви, Папа з особливим зворушенням пише: "Свята туга за століттями, пережитими у повній спільноті віри й любові підганяє нас, виказує наші гріхи та взаємні непорозуміння... З болем відчуваємо неможливість брати участь у тій самій Євхаристії. Євангельський відгук, - слово, що не розчаровує, продовжує звучати із силою, послабленою лише нашим роз'єднанням: Христос кличе, але людина ледве чує Його голос, бо ми неспроможні передати їй однозгідні слова. Нехай Христос, Світло Сходу, незабаром, дуже скоро дозволить нам виявити, що в дійсності, незважаючи на сторіччя відчуженості, ми були дуже близькими, бо разом, можливо навіть цього собі не усвідомлюючи, прямували до єдиного Господа, і, одночасно, одні до одних".

РАДІО ВАТИКАН

«ЩОБ УСІ БУЛИ ОДНО»

Світова Рада Церков привітала нову енцикліку Івана Павла II "Щоб усі були одно", яка стала закликом до християнського єднання. Організація Світової Ради Церков об'єднує 324 християнські Церкви з більш як 100 країн світу.

Новий документ Папи підтримує багато спільних ініціатив Світової Ради Церков та Католицької Церкви, зокрема вирішення проблем хрещення, євхаристії та священства, а також сповідування єдиної віри.

У заяві Світової Ради Церков позитивно оцінюється визнання Іваном Павлом II традицій різних релігій. А також високо оцінюється спроба Римського Архиєрея прийти до єдності у вірі Церкви.

За повідомленням API

БЛАГОВІСТЬ ЖИТТЯ

Однією з важливих подій у релігійному житті України протягом травня був візит Президента Папської Ради з питань сім'ї кардинала Альфонсо Лопеза Трухільо, який прибув 29 травня до Львова на запрошення ієрархії УГКЦ.

Наступного дня він зустрівся з греко-католицькими та римо-католицькими єпископами, монахами та катехитами. В актовому залі Львівського держуніверситету ім. І. Франка ватиканський гість вів мову про нову папську енцикліку "Благовість життя" ("Evangelium Vitae"), яка адресована не тільки духовним особам та світським католикам, а й всім людям доброї волі про вартість та недоторканість людського життя. На презентації україномовної енцикліки були присутні Блаженніший Мирослав Іван кардинал Любачівський, Папський нунцій в Україні архиєпископ Антоніо Франко, греко-католицькі владики Юліан Гбур, Василь Медвіт та інші, о. протоархимандрит Ісидор Патрило, ЧСВВ, римо-католицькі владики Мар'ян Яворський, Маркіян Трофим'як та інші. Глава нашої Церкви Блаженніший Мирослав Іван високо оцінив приїзд протягом останнього місяця трьох кардиналів Вселенської Католицької Церкви, бо це "означає велику увагу, яку приділяє Святіший Отець... Україні й Львову і стану, в якому вони перебувають".

Кардинал Трухільо зазначив у своїй доповіді про історичні ознаки нової папської енцикліки, бо "вона закликає до історичної боротьби". Згідно із твердженням ватиканського гостя, Папа Іван Павло ІІ вже у квітні 1991 року був стурбований 50-ма мільйонами абортів, які були легалізовані.

Презентована енцикліка заслуговує широкої уваги, адже вона виявляє стурбованість Святішого Отця сучасними загрозами людському життю, серед яких аборти, евтаназія, демографічні зміни в світі тощо. Для України, в якій за офіційною статистикою смертність перевищує народжуваність, проблема абортів не менш актуальна і потребує вирішення. Якщо переривання вагітності стане нормою для українських жінок, то під загрозою опиниться генофонд нації (а це її майбутнє!). В енцикліці Папа наголошує на тому, що в світі спотворюється ідея свободи, ослабляється відчуття Бога, що призводить до практичного матеріалізму.

Проте, на думку Святішого Отця, є позитивні ознаки, які мають обнадіювати ціле людство: осередки опікування життям, поступ у медицині, рухи й ініціативи для захисту життя, відраза до війни тощо.

Узагальнюючи свої роздуми, Святіший Отець висуває ще одну засаду про новий стиль життя для всіх: від байдужості до піклування про ближнього і від неприйняття до схвалення (інші люди - це брати і сестри, які заслуговують на солідарність і любов та збагачують нас своєю присутністю). Енцикліка засвідчує прагнення Римського Архиєрея оновити світ через Євангелію, адже "істинність життя явлена в Божих заповідях".

Ігор·СКЛЕНАР

ВЕЛИКИЙ ЮВІЛЕЙ

До 400-річчя Берестейської Унії і 350-річчя Ужгородської Унії

Значення цих двох подій для українського християнського народу можна зрівняти лише з подією 988 року, тисячолітній ювілей якої наш народ урочисто відзначив в Римі та Ченстохові, а ми, закуті в кайдани, могли брати в ньому участь хіба біля радіоприймачів і телевізорів. Але нарешті кайдани розірвані і ми можемо на волі вшановувати великий ювілей єдності християнської спільноти, яку наші предки відновили в Бересті 1596 року.

Про вагомість цієї події для життя українського християнства висловили свої думки вчені на конгресі у Львові 15-20 травня. Крім науковців зі Львова та Ужгорода, на конгрес були запрошені вчені з Києва, Петербурга, Москви, з Білорусі, Польщі, Німеччини, Чехії, Словаччини, Франції, США, Канади. Серед них були не тільки вчені греко-католицької віри, але й православні - і ніхто не міг заперечити позитивного впливу Унії на релігійну та національну свідомість українського народу.

Конгрес розпочався Божим благословенням. Відкрив його Верховний Архиєпископ кардинал Кир Іван Мирослав Любачівський. В Ужгороді, куди завітали учасники конгресу, був відправлений молебень до Матері Божої та поблагословлена праця конгресу. Так розпочалося святкування великого ювілею, а урочисте відкриття його відбулося в Зарваниці перед чудодійною іконою Матері Божої, де були присутні греко-католицькі єпископи з України, гості з-за кордону і навіть сам Святіший Отець Іван Павло II через своїх представників, єпископів Римо-Католицької Церкви: папського легата кардинала Франіо Кухаріча та папського нунція кардинала Антоніо Франко.

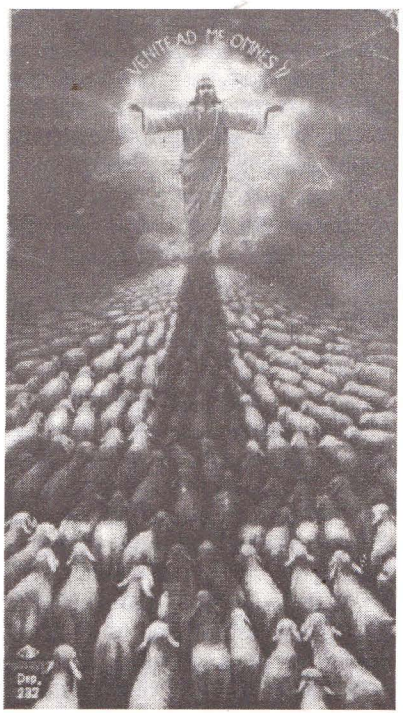

За все Богові слава, адже Господь хоче, щоб порятувалися всі люди, а дорогу до спасіння показав нам Ісус Христос. Це Його наука, яка записана в Євангеліях. Берегти незмінність Євангелій заповів Ісус Христос Апостолам, а поміж них - св. Петрові: "Симоне!.. Ти колись, навернувшись, утверджуй своїх братів" (Лк. 22, 32). А після воскресіння Ісус сказав: "Паси мої вівці, паси мої агнята" (Ів. 21, 15-16). Пасти - означає зивести на добре пасовище, охороняти

від вовків, пильнувати, щоб не розбіглися вівці, бо Ісус хоче, щоб був один пастир і одне стадо (Ів. 10, 17). Тисяча років тому, завдяки св. княгині Ользі і її внукові, св. князеві Володимиру, з Божої ласки наші предки увійшли до цього Христового стада, але до нього закралися вовки люті, розполошили овець, які століттями блукали без пастиря. Щойно чотириста років тому опам'яталися і прийшли до намісника Христового, Папи Римського Климентія VIII, і за посередництвом Кирила Терлецького, єпископа Луцького, та Іпатія Потія, єпископа Володимирсько-Берестейського, попросилися до Христового стада. І ось вже чотириста років ми в єдиному стаді Христовому, і за цю велику ласку будемо всенародно дякувати Богові.

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ

ТРЕТЄ БЕРЕСТЕЙСЬКЕ ЧИТАННЯ

Третій цикл читань, приурочених до 400-ліття Берестейської унії, проводився у Львові, Києві та Харкові протягом 20-23 червня.

Читанню у Львові передувало відкриття виставки стародруків "Полемічна література в Україні наприкінці XVI ст. - у XVII ст". Воно відбулося 19 червня у Науковій бібліотеці ім. В.Стефаника.

Вже наступного дня третє читання розпочалося у звичній атмосфері актового залу Львівського держуніверситету ім. І.Франка. За темою це читання цілком відрізнялося від двох попередніх. Тоді йшлося про саме укладення унії, про тодішній стан Церкви та суспільства, а цього разу - про Берестейське поєднання та розвиток культури в XVII ст. Роботою читання керував заступник директора Інституту історії Церкви Олег Турій, а дискутантами були науковці з України, Росії та Польщі. Присутні мали змогу заслухати цікаві та фахові доповіді. Проф. Василь Німчук з Інституту української мови НАН України (м. Київ) виголосив доповідь про те, як з'єднання нашої Церкви з Римом вплинуло на становлення української мови. Єпископ Харківський і Полтавський УАПЦ Ігор Ісіченко доповідав про розвиток української літератури в поунійний період. Участь духовної особи однієї з православних церков свідчить про відкритий характер читань та про врівноважене дослідження берестейської події, яка викликає і в сучасників неоднозначні думки.

Суто науковий характер роботи у залі урізноманітнив виступ вокальної групи "Піккардійська терція", у виконанні якої прозвучали фрагменти творів українських композиторів кінця XVII ст. Це був своєрідний вступ до однієї з найцікавіших доповідей цього циклу читань, яка була виголошена музикознавцем Олександрою Цалай-Якименко зі Спілки композиторів України. Доповідач зазначила, що тема "Берестейська унія і музика в XVII ст." є результатом багаторічної праці кількох дослідників.

Про розвиток архітектури, церковного будівництва, малярства, іконографії в XVII ст. розповідав останній доповідач Володимир Александрович з львівського Інституту українознавства ім. І.Крип'якевича.

Владика Іван Маргітич зробив своєрідний підсумок читань, вказавши на сумлінність науковців у підготовці відповідних тем.

Крім доповідей, на читаннях відбуваються цікаві дискусії, в ході яких виникають доречні пропозиції. Наприклад, на цьому читанні виникла думка про створення міжконфесійної комісії для вироблення єдиномовного варіанту молитви "Отче наш". Доповідач О.Цалай-Якименко запропонувала піднести рівень музичного співу за рахунок глибокої музичної освіти в школах при церквах. Науковець Володимир Александрович вважає, що сьогодні релігійне мистецтво не є справжнім мистецтвом через певні меркантильні інтереси сучасних митців.

Дослідження минулого нашої Церкви змушує задуматися над її сучасним. Тим самим ми проектуємо моделі її майбутнього.

Ігор СКЛЕНАР, м. Львів

З ПОТОКУ НОВИН

Статистика свідчить

В результаті останнього загальнонаціонального опитування соціологічної служби в Україні з'ясувалося, що більш як половина (57%) респондентів вірить у Бога. Кожен четвертий відповів, що вагається. Лише 16% вважають себе атеїстами. Серед віруючих переважно жінки (63%). Найвищий рівень релігійності характерний для Північно-Західного, Південно-Східного та Південно-Західного регіонів. Найменш релігійно настроєний Північно-Східний регіон та Республіка Крим. Для майже половини учасників опитування релігія - це насамперед традиції, які потрібно шанувати. На думку 40% респондентів релігія допомагає їм заспокоїти душу, а для кожного четвертого - це моральна опора в особистому житті. Майже одноголосно опитувані сказали, що Церква позитивно впливає на збереження національних святинь та на моральне вдосконалення особи і суспільства.

Міжнародний з'їзд монахинь Чину Святого Василія Великого у Римі

Як повідомило українське щомісячне видання "Благовіст" Української Греко-Католицької Церкви в Польщі, з 8 до 29 червня у Римі відбувався міжнародний з'їзд монахинь Чину Святого Василія Великого - так звана Сьома Генеральна Капітула.

У цей день до Риму прибуло 49 делегаток з десяти країн світу. Серед них сестри з Аргентини, Австралії, Хорватії, Італії, Польщі, Словаччини, США та інших країн. Черниці-василіянки з України та Румунії вперше взяли участь у Генеральній Капітулі.

"На цьому з'їзді, - розповідається у часописі "Благовіст", - учасниці обговорювали різні аспекти монашого життя василіянок на порозі третього тисячоліття християнства у світлі навчання останнього Синоду про Посвячене Життя". Крім засідань, план з'їзду включав молитви, зустрічі в малих і великих групах та роздуми на богословські теми. Також було обрано нову Генеральну Управу на 1995-2001 роки.

За повідомленням АРІ

Неоніла СТЕФУРАК

"МАТИ БОЖА З ЛЮРДУ, ЗАХИСТИ УКРАЇНУ..."

Оазою милосердя і любові можна назвати відпустове місто Люрд на крайньому південному заході Франції. Щороку сюди з усього світу їдуть шанувальники Пречистої Діви Марії - багаті і бідні, зневірені і хворі, стомлені від численних життєвих примар і турбот. Тут, у покорі та покуті, серед доброзичливих поглядів десятків тисяч очей віднаходять натхнення та спокій і неземною радістю наповнюють спраглі серця, а відтак усіма мовами світу співають величну пісню архангела Гавриїла: "Аве! Аве! Аве, Марія!".

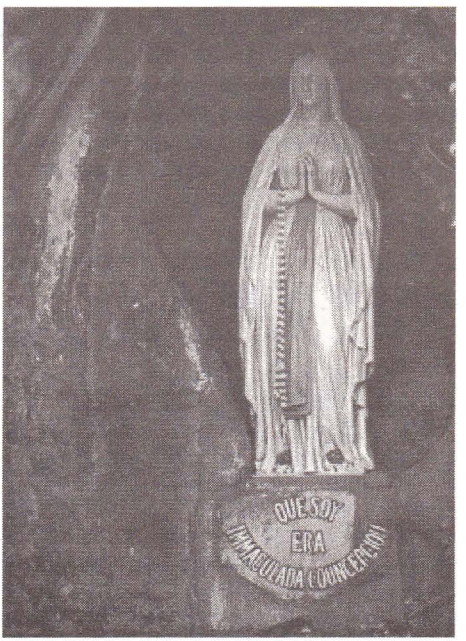

Щодня о 16.30 починають вигравати могутні люрдські дзвони і нескінченним потоком заливають площу Масаб'єль духівники та черниці, марійські товариства і вірні різних національностей. На спеціальних візочках ввозять силу-силенну калік, паралізованих, невиліковно хворих. У Печері З'яв відправляється молебень і починається процесійний хід з Найсвятішими Тайнами, в якому беруть участь усі присутні. "Осанна! Осанна!" - підноситься багатоголосим хором до засніжених вершин Піренеїв. Кожне живе створіння в молитовному екстазі славить Бога. Кожна жива душа наповнюється благодаттю всепрощення і любові, а Євхаристійний Христос вселяє таку палку віру в серця, що в одночассі сліпі прозрівають, паралізовані покидають свої візочки, а грішники з щирим каяттям, наче блудні сини, повертаються до Небесного Отця. Марія, Цариця вервиці, щовечора чекає їх тут знову, і вони приходять із запаленими свічками, усіма мовами світу промовляючи "Богородице Діво", молитвою і співом прославляючи Її ім'я.

"Хто Ти?" - тричі запитувала Ясну Пані чотирнадцятилітня пастушка Бернадетта, якій понад

сто років тому в Масаб'єльській печері явилася Діва Марія. Лише за третім разом Богородиця відповіла: "Я - Непорочне Зачаття". Як і мала Бернадетта, що любила молитися на вервиці, Матір Божа теж тримала в руках вервицю з перлами і діамантами, а біля ніг Її сяяли дві золоті троянди. Відбувалося це вранці 11 лютого 1858 року, коли дівчинка з найбіднішої лурдської родини з своєю сестрою та її приятелькою пішли назбирати дров по той бік Масаб'єльської печери. Бернадетта скинула взуття, щоб перейти через крижаний потік, і раптом почула якийсь шум, наче порив вітру, а відтак побачила світло в глибині печери і в ньому - Ясну Пані... 18 разів являлася Матір Божа Бернадетті і під час кожної з'яви заповідала: "Моліться і покутуйте за грішників. Скажіть священикам, щоб приходили сюди з процесіями і щоб збудували тут храм". Вона перша звернулася до бідної дівчинки на "ви". "Не можу обіцяти вам, що зроблю вас щасливою на цьому світі, але на другому -так", - сказала Бернадетті під час третьої з'яви, а згодом вчинила диво і з-поміж пальців дівчинки забило джерело, вода з якого вже в перші дні зцілювала хворих. Востаннє Діва з'явилася 16 липня. В тій самій пречудовій білій сукні, підперезана блакитною стрічкою, прийшла попрощатися з Бернадеттою і підготувати її до подальшого життя. Але що, окрім недовіри і зневаги, могло чекати дівчинку, родина якої мешкала в колишній в'язниці? Грати на вікнах, три ліжка на шість осіб, один стіл, два стільці, дві шафки і велика дерев'яна скриня на кам'яній долівці - оце й увесь маєток родини Субіру. Але "блаженні убогі, бо їхнє Царство небесне"...

"Пречиста Діва, напевне, тому вибрала мене, що я була найбідніша", - згадувала згодом Бернадетта.

Після детальної експертизи води, після прискіпливих опитувань єпископської слідчої комісії, 18 січня 1862 року єпископ із Тарбе (до Тарбецької єпархії належав Лурд) видав пастирський лист, в якому свідчив, що об'явлення в Лурді визнане Церквою. Почалося будівництво храму, а 4 квітня 1864 року на місці об'явлень, в печері, була встановлена статуя Діви Марії. Тут 20 травня 1866 року відправлена перша Служба Божа, на якій була присутня Бернадетта. З цього часу до Лурду почали з'їжджатися прочани з Франції та з усього світу.

А що ж Бернадетта?.. Відкинувши пропозицію про заміжжя, вона виїжджає до Неверу і вступає до монастиря святого Жілдарда... Смерть батьків, безперервні напади задухи, на яку хворіла ще з дитинства, а згодом і туберкульоз легень та кісток - це була та покута, яку Бернадетта випросила у Непорочної Діви за навернення грішників, але ця важка покута не позбавляла її щастя. "Я щасливіша на ложі свого болю, - писала вона в 1876 році, - аніж король на своєму троні. Ніхто не спроможний любити більше, як тоді, коли життя віддає за люблено-го, бо любов сильніша за смерть". 16 квітня 1879 року Діва Марія погасила світильник її стражденного життя на землі, щоб прийняти Бернадетту до Божих обранців. Подвійна труна (одна дубова, а друга зі свинцю) була запечатана і покладена в каплиці святого

Иосифа. 20 вересня 1908 року спеціальна комісія відчинила труну і констатувала, що Бернадетта має такий вигляд, як під час своєї смерті, 29 років тому. В 1917 році розпочався беатифікаційний процес, а 14 липня 1925 року, після повторного огляду незміненого тіла, сестра Марія-Бернарда була проголошена благословенною. 8 грудня 1933 року папа Пій XI в присутності 60 тисяч вірних із 40 країн світу, 50 єпископів і 15 кардиналів у соборі св. Петра в Римі проголосив Бернадетту Субіру святою. Саркофаг з її мощами і досі знаходиться в Неверу, а Люрд став князівством Пречистої Діви Марії. З-під її трону безперервно б'є жива вода. Тут ніколи не стихає молитва. Сотні тисяч прочан з усього світу приїжджають сюди, щоб через Марію перепросити Бога за свої гріхи і навернутися до Нього усім серцем. А що наша Церква була багатолітньою прочанкою на цій землі, то й вона дочекалася Божої ласки - в 1982 році в Люрді постав український храм Успіння Пресвятої Богородиці. П'ять позолочених бань увінчують прекрасну будівлю (архітектор Мирослав-Данило Німців), що знаходиться на вулиці України. Крім цього, у славному Люрді є українська каплиця в головній катедрі - базиліці Вервиці з чудовою іконою Матері Божої (художник Михайло Дмитренко). Постала вона 1968 року на місці вічної адорації. Опікуються нею французи, а прочани всіх народів світу моляться тут на Україну.

Головна ж люрдська святиня, базиліка Вервиці, має 48 метрів висоти і 52 метри ширини, прикрашена мозаїкою та дивовижними орнаментами на сірому, білому і рожевому граніті. З обох боків базиліки спускаються муровані круті сходи, що ведуть до крипти та базиліки Непорочного Зачаття. Тут, перед проповідницею, біля бічного престолу, в другому ряді зліва вмурована таблиця з написом: "Мати Божа з Люрду, захисти Україну". Фундаторами цієї таблиці стали українські робітники з Бельгії ще в 1950 році. Ліворуч від базиліки, одразу через дорогу, є храм, в якому можна висповідатись будь-якою мовою світу. За ним здіймається скеляста гора, покрита переліском. Туди веде дорога на люрдську Голготу, так звану Хресну Дорогу. Тут найчастіше моляться українці за свою Батьківщину і свій народ. Після молитви з полегкістю на серці сходять з високого пагорба, щоб вкотре зупинитися біля стіп Непорочної Люрдської Пані, дотулитися до зволоженого життєдайною водою каміння хрестиками, вервичками і медаликами із зображенням Пречистої Діви Марії. Придбати їх можна (значно дешевше, аніж у люрдських крамарів) в українській крамничці, розташованій одразу біля нашої церкви. Тут же, неподалік - український готель, але не кожен українець може собі дозволити зупинятися в ньому. Переважно тут перебувають українці з Америки та Канади. Наші ж краяни зупиняються в містечку святого Петра, що виникло завдяки французькій доброчинній організації "Секур Католік" в 1957 році. Це скромні ошатні будиночки, де безкоштовно (або за помірну пожертву) можна одержати нічліг і харч, помолитися в маленькій церковці пастушки Бернадетти. За один кілометр від Люрду, на схилах гір, серед птахів, білочок і зайців, які мирно співіснують з прочанами, бідні почуваються найбагатшими, бо від

них не вимагається нічого, окрім доброзичливої усмішки і рідної пісні - так прочани всього світу у просторій їдальні містечка святого Петра вітають одні одних. А обслуговують їх лицарі Пречистої Діви Марії. Зовсім безоплатно працюють вони в містечку святого Петра, доглядають хворих в госпіталях та стоять на сторожі порядку під час процесій з Найсвятішими Тайнами. Щороку на таку доброчинну працю зголошується біля 14 тисяч прочан (правда, для цього необхідно знати французьку мову і приїхати до Люрду за власний кошт). Чимало з них нагороджені відзнаками із зображенням Пречистої Діви Марії. А її статуя з білого італійського мармуру, привезеного з міста Каррари, встановлена в печері на тому місці, де стояла Пречиста під час своїх з'яв. Тут же знаходиться престіл, де правляться Богослужіння. За кілька метрів праворуч від Масаб'єльської печерної святині викута в скелі маленька захристія. Кожен священик, що приїжджає на прощу до Люрду, мріє відслужити в печерній святині якщо не святу Літургію, то хоча б молебень до Пречистої Діви. Не всім це вдається, бо священиків тут тисячі...

(Продовження в наступному номері)

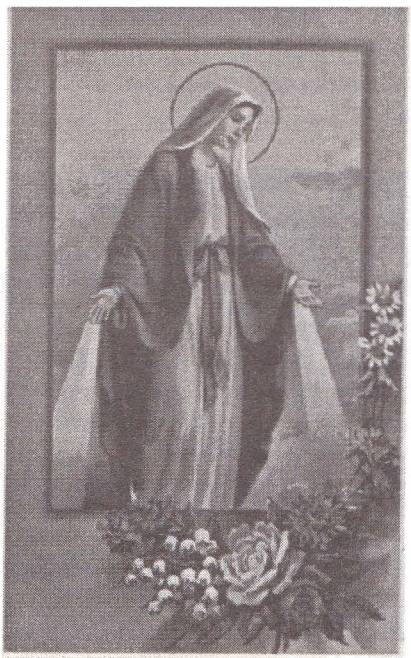

* * *

Щоб наповнити повінню Дух,
мало серце покласти на плаху.
Скільки згинуло тих одчайдушних!
Скільки випили муки монахи...

Та чи в світі поменшало зла?
Ще лукавства побільшало наче...
Що із того, що кряче хула?!
Що із того, що здравиця плаче?

Захитались сумні терези...
Сколихнула колиску тривога.
Обновились в церквах образи.
І душа обновилась убога.

Поки доля шумить молода,
Поки ще в німоті не оглухли,
Розливаймося, наче вода,
Щоб заповнити простори Духа!

Антоніна Листопад,
м. Краснодон на Луганщині

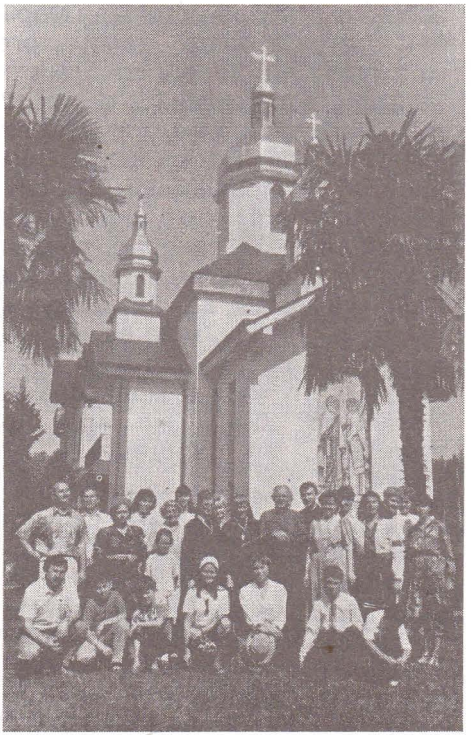

Прочани видавництва "Місіонер" перед українською церквою Успіння Пресвятої Богородиці в Люрді.

Прочани з України от-от долучаться до багатотисячної процесії з Найсвятішими Тайнами.

Репрезентація книжки о. Василя Прийми "Молиться серце" в приміщенні українського храму.

ЧУДО ПАЛКОЇ ВІРИ

"Немає більшого чуда, як воскресити для практичного християнського життя людину, яка відійшла від Бога і живе, як охрещений поганин", - сказав Святіший Отець Іван Павло II. В цьому я переконався на власному досвіді. Тридцятип'ятирічного чоловіка, батька трьох дітей і мого парохіянина, виписали з лікарні як безнадійно хворого. Врятувати його могло тільки чудо.

При кожній нагоді, переважно в неділі і свята я відвідував хворого, приносив св. Причастя, уділив св. Тайну Оливопомазання. Його дружина, що перебувала у декретній відпустці, терпляче доглядала хворого, а я, як парох, відчував потребу підтримати родину в тяжкій біді.

Одного разу я отримав від о. Йосифа Будая, ЧСВВ, плящинку лурдської води. Це був для мене найдорожчий дарунок і я вирішив поділитися ним з хворим, половину води залишивши собі. Але одразу ж відкинув цю спокусу і віддав всю воду хворому: вірив, що Бог може вчинити чудо.

Але чуда для тіла не сталося. Сталося чудо для душі...

Перед смертю я застав хворого в кімнаті, де кілька місяців тому померла бабуся його дружини. Він сам попросив, щоб його туди перенесли. Прийнявши останнє св. Причастя, за кілька годин він помер. На похороні всі дивувалися, як мужньо трималася його дружина. Її віра зросла, бо вона бачила, з яким спокоєм, як терпляче і без нарікань переносив тяжку хворобу її чоловік, незважаючи на те, що віри не виніс з своєї, хоч і християнської, але не практикуючої родини. "Через ваше безвір'я так мучуся і стікаю кров'ю", - дорікнув батькові, коли родичі дружини вийшли з кімнати, де лежав.

Його сильна віра передалася його трьом синам, про яких просив мене пам'ятати. Вона скріпила і мене, додала мені наснаги рятувати душі у зруйнованих хворобами тілах. А сьогодні пишу ці рядки в автобусі, повертаючись з прощі до Люрду, де пробув кілька найщасливіших днів свого життя. Вірю, що саме та, віддана помираючому вода з всесвітнього Марійського центру, без жодних з мого боку зусиль привела мене до лурдського джерела, де я молився через душі в чистилищі за всі наші потреби, за скріплення віри в нашому народі і за те, щоб я зміг витривати в покликанні і служінні людям аж до самої смерті.

о. Софрон ПОПАДЮК, ЧСВВ

Пресвята Богородице, Діво Маріє, коли Твій Син умирав на хресті, доручив Тобі всіх нас людей, що серед страждань і гріхів живемо на цій долині сліз. Тому ми звертаємося до Тебе і просимо Тебе: благослови нашу Батьківщину, благослови весь український народ. Благослови всі наші родини, дай їм дочасний добробут та здоров'я, а ще більше - Божу благодать і чесноти християнського життя.

ПРОЩА У ЗАРВАНИЦЮ

З 19 до 21 травня 1995 року у селі Зарваниця на Тернопільщині проходила всеукраїнська проща. Її увінчала посвята українського народу під Покров Пресвятої Богородиці, що відбулася під час архиєрейського Богослужіння, яке очолив Глава Української Греко-Католицької Церкви Мирослав Іван кардинал Любачівський. Він виголосив проповідь і привітав усіх гостей-учасників свята, серед яких були єпископи Римо-Католицької Церкви, папський легат кардинал Франьо Кухаріч, папський нунцій архієпископ Антоніо Франко, єпископ Української Православної Церкви Київського патріархату Андрій Горак, митрополит-емерит Української Греко-Католицької Церкви Канади Максим Германюк, єпископ УГКЦ Славомір Мікловш з Хорватії та інші православні і католицькі священнослужителі.

Кардинал Франіо Кухаріч передав усім благословення Римського Архиєрея та запевнив присутніх в особистому бажанні Папи Івана Павла II відвідати Україну. 21 травня у молебні до Матері Богородиці взяли участь духовенство на чолі з єпископами Української Греко-Католицької Церкви, серед яких: Михаїл Сабрига, Михаїл Колтун, Павло Василик, Василь Медвіт, Іван Семедій, Софрон Дмитерко, Юліан Вороновський та сотні тисяч вірних.

Під час триденних урочистостей відбулися виступи лідерів національно-патріотичних осередків, духовні концерти за участю багатьох гуртів та хорових колективів, серед яких: семінаристи Тернопільської вищої духовної семінарії, хор "Надія Церкви" Львівської вищої греко-католицької духовної семінарії Святого Духа, хор "Легенда" Тернопільського музучилища імені Крушельницької, колектив Тернопільського державного педагогічного інституту, ансамбль "Україночка" з Тернополя, "Марійська дружина" з Івано-Франківської області та багато інших

колективів і виконавців. 20 травня відкрилась виставка доктора Романа Смика з Чікаго, присвячена пам'яті Патріарха УГКЦ Йосипа Сліпого. Вночі з 20 на 21 травня відбувся хресний хід зі свічками та молебень до Пресвятої Богородиці з освяченням води у джерелі.

Неподалік чудотворного джерела у наметовому таборі проживало 1800 людей. Головним чином це молодь з Донеччини, Закарпаття, Чернівеччини, Харківщини, Львівщини, Вінничини, Волині. За даними прес-центру "Зарваниця" ще вночі до першої години 21 травня до села прибуло 44 тисячі паломників, до 9 години - понад 200 тисяч, а до архиєрейської Літургії о 12.00 в Зарваниці було більше як півмільйона прочан. У цих триденних святкуваннях всього взяло участь до мільйона людей. Серед учасників прощі були гості із Австрії, Великобританії, Бельгії, США, Канади, Хорватії, Польщі. Події висвітлювали біля 100 журналістів місцевих, центральних та зарубіжних мас-медіа.

ЗА ПОВІДОМЛЕННЯМ АРІ

ТЕБЕ ШУКАЄ БОГ!

Люблю задивлятися на людей, на їхні рухи, обличчя, на їхню біганину по вулицях. Намагаюся увійти в їхні турботи, мрії...

Бачу й причепурених дівчат, закохані пари, студентів з книжками... Милуюся, як дітвора висипається зі шкіл на вулицю.

Мій погляд спиняється на вуличних продавцях, на жінках з повними сумками в руках. На чоловікові, що несе хлібину...

Не оминає і згорблену бабусю, що чимчикує з палицею...

Кого і що люди шукають на вулицях? Важко відповісти!

Але все-таки всі чогось шукають. Людина не може не шукати. Інакше вона не була б людиною. Люди шукають матеріальних благ, штовхаються в чергах, в банках, автобусах. Працюють, щоб заробити мізерну копійку. Шукають кохання і любові, знань і мудрості. Дитина шукає опіки, теплоти і любові батьків. Юнак - сенсу життя, літній чоловік шукає відповіді на питання: чому я так живу, чи варто було жити взагалі?..

Люди шукають Бога! Радіють, що настали нові часи. Можна Богові помолитися і ніхто за це не переслідує!

Але чи хто шукає їх? Кому вони потрібні?!

Ні! Таки шукає! Таки потрібні!

Пам'ятаймо - нас шукає Бог! Отець Небесний вислав свого Сина у світ, щоб кожного відшукати. Може Він хоче тебе кудись повести? Може він хоче влити у твоє серце Віри, Надії, Любові? Може Він прагне дати тобі Життя?

Може ти зупинишся поспілкуватися з Ним?

Може приймеш запрошення стати Божою Дитиною?

о. Діонісій ЛЯХОВИЧ, ЧСВВ

НАВІЩО ТІ "ВУЗЛИКИ"?

Ввійшовши до церкви, кожен християнин повинен покласти на себе знак святого хреста (перехреститися). Це відомо усім, ніхто цього не заперечує і всі нібито цього дотримуються. Але як? Мені доводилося неодноразово спостерігати, як деякі вірні, прийшовши на Богослужіння хрестяться в якийсь дивний спосіб. А саме: правою рукою мотають якісь "вузлики", помилково гадаючи, що тим самим творять знак св. хреста.

Можливо, що так хреститися вони пристосовувалися в сумнозвісні часи підпілля нашої Церкви, коли, проходячи повз храм, люди, особливо молоді, хрестилися крадькома, щоб часом їх не помітили посіпаки тодішнього режиму і не накликали на них неприємностей.

З безмежного Божого милосердя до нас грішних той час минув - "Ніч минула, а день наблизився, тож відкиньмо вчинки темряви й зодягнімося в зброю світла" (Рим. 13, 12). Ми можемо вільно приходити до храмів, вільно визнавати наш обряд - лише оті вузлики залишаються неначе згадка про лихоліття.

Як же потрібно правильно перехреститися? Відповідь знайдемо в Катехизмі християнської віри: "Ліву руку кладемо на груди, перші три пальці правої руки (які при цій чинності означають символічно три Божі Особи) складаємо разом, а два крайні пальці (що означають дві природи Ісуса Христа - Божу і людську) пригинаємо до долоні. Підносимо й прикладаємо праву руку до чола й кажемо: "В ім'я Отця", відтак кладемо цю ж руку на груди й кажемо: "і Сина", потім звертаємо руку і кладемо її на праве рам'я й говоримо при цьому: "і Святого", вкінці, поклавши праву руку на ліве рам'я,закінчуємо знак святого хреста словами: "Духа. Амінь".

"В'яжучи вузлики" на грудях, християнин несвідомо поповнює гріх святотатства, бо ж зі св. хреста він робить якусь насмішку. Хреститися вірні повинні поважно, усвідомлено, при цьому бажано промовляти, а якщо це в церкві, то пошепки чи подумки, і саму формулку, яка подана вище. Перехрестившись, можна злегка

схилити голову на знак шанування Спасителя, що вмер за нас на хресті.

Такий короткий за часом акт творення св. хреста, є дуже глибокий за змістом. Знак св. хреста - це символ безмежного життя, яке непідвладне тортурам і смерті; це символ хресного древа, яке стало кульмінацією в земному житті нашого Господа; це могутня сила, яка виганяє зло; це печатка, яка скріплює доктрину нашої віри; це знак нашого віровизнання, по якому християни впізнають один одного; це наша надія - через смерть і терпіння долучитися до вибраних Царства Небесного.

Свята Церква заохочує вірних хреститися при кожній нагоді: при молитві, на Богослужіннях (на початку відправи, при згадуванні Пресвятої Трійці, на виголосах: "Мир всім", під час Трисвятого і "Будь ім'я Господнє благословенне...", під час перемінення, після слів "ПРИЙМІТЬ, ЇЖТЕ..." і "ПИЙТЕ З НЕЇ ВСІ...", на початку і в кінці кожної справи, при споживанні їжі.

Хреститися треба, проходячи повз церкви, каплиці, фігури Ісуса Христа і Пречистої Діви Марії, інші місця. При цьому нехай не виникає у вірних облудний сором, буцім-то їх приймуть за диваків, чи щось таке подібне. Ні, це не так. Та й навіть, якщо собі це дозволить якась недалека людина, то нехай сміється - ви ж бо будете сміятися потім, останніми. Пам'ятаймо завжди Христові слова: "Отже, кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед Небесним Отцем Моїм визнаю і Я. Хто ж мене відцурається перед людьми, того й Я відцураюся перед Небесним Отцем Моїм" (Мт. 10, 32-33). Ми є порох земний, раби Господа, який нами повністю володіє, дарує життя і забирає його. То чи мусимо озиратися на таких же рабів, щоб віддати шану Володарю? Не стидаймося ні перехожих, ні товаришів, що йдуть поруч - хрестімося, бо цим самим ми вказуємо прилюдно належність нашому Панові чи нашій Небесній Заступниці.

Ігор СІРКО,
м. Броди на Львівщині

Слава Ісусу Христу!

Дорогі Отці Василіяни, добродії видавництва "Місіонер"!

Вирішив написати, щоб висловити глибоку подяку за надзвичайно цікаві і цінні книжки з серії "Слово доброго пастиря". Даю читати їх своїм друзям, знайомим, адже турбота про душу повинна бути попереду інших турбот. Особливо хочу відзначити книжечки: "Двері, відчинені у вічність", "Терпіння - невідступний приятель людини", "Піст", "Про спокуси", "Усміх у смерті", "Розлучення"... На серці стає легко після читання таких книжок, бо слово Боже впливає позитивно, засіваючи в людських думах насіння доброти, щирості, справедливості, любові. Читаючи релігійну літературу, ми омиваємо душу, підвищуємо рівень духовності, формуємо християнський світогляд, заглиблюємося у вічне. Тож ще раз дякую за "Слово доброго пастиря" - такі книжки дуже потрібні суспільству. З глибокою повагою.

Дмитро Слижук, с. Розтоки на Косівщині

НАЙКРАЩА ЦЕРКОВНА ГРОМАДА

Свого часу слуга Божий митрополит Андрей Шептицький, ЧСВВ, запитував священиків, яка, на їхню думку, парафія може вважатися найкращою. Відповіді були різні: така, що має гарну церкву, багату бібліотеку, де виголошуються гарні проповіді, діють церковні товариства і братства... Та жодна з цих відповідей не могла задовільнити митрополита. "Найкраща церковна громада чи прихід - ті, де священик любить сидіти в сповідальниці, і дбає, щоб там перебували інші отці, - пояснив митрополит, - лише так буде належно пошанована Пресвята Євхаристія".

Значно пізніше чув я таку ж думку від виселеного з Галичини о. Де Вохта, редемптористa, за походженням бельгійця. Єдиною вадою наших священиків він вважав те, що вони замало перебувають в сповідальниці. До речі, за часів св. Василія вірні чотири рази на тиждень бували на Святій Літургії і стільки ж разів причащалися.

Отож, яка громада хоче мати славу і винагороду в Бога, повинна подавати добрий приклад, часто сповідатися і причащатися. Це добре розуміють ревні душпастирі та побожні вірні. Вони не обмежуються тільки постом, великими святами чи неділями, а кожну нагоду використовують, щоб очистити совість і насититися Тілом та Кров'ю Ісуса Христа.

ВІРМО У ВОСКРЕСЛОГО

Після воскресіння Господа Ісуса Христа його учні не одразу в це повірили. Одні сумнівалися (як пише євангелист Матей), інші (як свідчить св. Лука) вважали повідомлення мироносиць пустослів'ям, а невірний Тома протягом восьми днів перебував у сумнівах. Та й у св. Марка маємо згадку, що Христос картав учнів за невір'я...

Минуло вже майже дві тисячі років від того часу, а що змінилося? Майже нічого, бо християни і нині такі ж недовірливі. Хрестилися в Христа і в нього, здається, зодяглися, а у воскреслого Господа Ісуса й далі не вірять. Бо коли б вірили, то життя їхнє було б зовсім інакшим. Не було б людей, які тільки десь-колись приходять у неділі до храму Божого, чи тих, які розірвали шлюб і спокійно живуть собі з іншими. Не було б стільки релігійних невігласів.

Хто вірить в те, що Христос воскрес, той зовсім інакше дивиться на життя. Він не буде навіть гадки допускати, що от, мовляв, вороги Божі перемагають і беруть верх. Але ж - де й коли? І який верх? Виходить з цього, що сатана мав би більше сили, ніж Той, що світ переміг і нас закликає: бодріться!

Через це віра у воскреслого вимагає від нас передусім мужності, відваги і доброї волі постояти за Богом і Його справами.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ПИЯКИ ЦАРСТВА БОЖОГО НЕ УСПАДКУЮТЬ

В середині 1994 року, з нагоди святих місій у селі Саранчуки Бережанського району Тернопільської області я зауважив, що біля місійного хреста на подвір'ї церкви стоїть ще один хрест з табличкою: "З нагоди заснування Братства тверезості - 1890 р." Виявилося, що разом зі святими місіями, які проходили у всіх селах і містах Західної України, засновувались товариства боротьби проти алкоголізму під назвою "Братство тверезості". Які благородні плоди вони давали, видно з тексту одної духовної книги, який тут передруковуємо.

"1880 р. Коли Братства тверезості стали розповсюджуватись в нашім краю, о, яка солодка надія завіяла! Не буде уже більше пияків у селі, а через то само уже відступить розпуста, сварні, лінивство. Спокій, згода і єдність зацвітуть у нашому народі між чоловіком і жінкою, між дітьми і родичами, між сусідами, і Бог з радістю буде дивитися на відроджений край. Ви самі це добре пізнали, бо як не пізнати того спустошення, яке дає горілка і на душі, і на маєтку, і на здоровлю! В далекім від нас краю, званім Ірландією, де також жиють християни, через заведення Братств тверезості вдалося підняти бідний зубожілий край з упадку. За таким прикладом пішли і ми.

І почали священики в церквах і на місіях проповідувати вірним тверезість, їх до неї заохочувати і просити, а вірні слухали і, переконавшись, що то все правда, цілими громадами горнулись до престолу і присягали на тверезість. Пригадайте собі, який то був блаженний і добрий час, що люди мов би відродились до нового життя. І не один сказав із здивуванням: "Таки то можна жити без горілки, таки то можна і без корчми забавлятись".

Задумаймося над цими словами, що звучать з глибини віків. Вони актуальні на сьогоднішній день. І кожен, хто зрозумів, що пияцтво і переїдання гріх, і "пияки Царства Божого не успадкують", почніть тверезо жити самі, запроваджуйте тверезість в родинах, колективах. Будьте прикладом для молоді, якій так потрібна тверезість для фізичного і духовного розвитку.

Поблагослови, Боже, відродження народу!

О. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ,
м. Червоноград на Львівщині

АРМІЯ І СВЯЩЕНИК

Говоримо про справу великої ваги, щоб українські збройні сили мали духовну обслугу, якої досі не мають. Певні кола хочуть задовільнитися лише вихователями чи (як їх раніше називали) політруками, та це не вирішить проблеми морального і патріотичного виховання молодого українського воїна.

Передусім є велика і суттєва різниця між звичайним вихователем (хоч би як психологічно підготовленим) та священиком. Головне в тому, що священик навчає, маючи за собою Божий авторитет, чого не має звичайний мирянин, який служить цій справі. Оте посланництво від Бога, місія згори надає належної поваги навчанню і проводу священика. А цього ніколи не мав і не матиме звичайний психолог чи інструктор моралі. Та й сама мораль значно відрізняється від християнської етики, яка має санкцію закону, що походить від Вседержителя згори. Врешті досвід віків показує, що присутність священика серед військових, зокрема, на полі бою впливає вельми благодійно на воїна, він воює за якусь вищу ідею і заради неї готовий віддати життя. Знаємо з історії, як високо підносили моральність Української Галицької Армії та дивізії "СС Галичина" присутність в цих формуваннях військових капеланів.

Священик виховує воїнів на засадах Божої педагогіки, інші ж вихователі про цю педагогіку часто не мають жодного поняття або й навпаки - викорінюють паростки християнського виховання, які молоді воїни приносять з родинного дому.

Вплив цивільного вихователя - це тільки вплив слова і (рідше) прикладу, тоді як вплив священика означає ще й вплив ласки та молитви. Священик - це духовний лікар, який могутньо впливає на душу молодого воїна, зокрема, через тайни Сповіді і Причастя. Воїн, що гідно сповідається і причащається, стає пунктуальним, пильним і обов'язковим.

Окрім цього окремим завданням капеланів сьогодні повинна бути протидія згубному впливові колишньої тоталітарної системи і теперішнього середовища, яке безжально ламає молоді душі. Саме присутність священика серед воїнів найкраще протидіє таким впливам.

Варто звернути увагу і на той момент, що воїн під опікою священика виробляє в собі почуття відповідальності навіть тоді, коли старшини не контролюють його. Бо він знає, що його повсякчас і скрізь бачить Бог і кожен його крок контролює. А це дуже важливо для належної висоти моралі у війську.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ЦЕРКВА "КАТІЗМА"

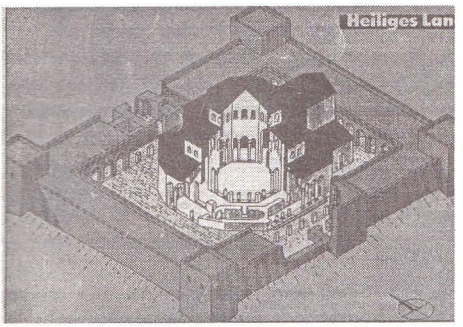

У Євангелії від Якова розповідається, як Йосиф, який віз Марію на ослі з Єрусалиму до Вифлиєму, посадив її спочити на камінь. На цьому місці в 451-458 рр. була споруджена церква під назвою "катізма" (місце для сидіння).

Як же археологи прийшли до цього надзвичайного відкриття?

В червні 1992 року гусеничний трактор під час дорожних робіт наштовхнувся на рештки мозаїки великої колони. Тут же роботи були зупинені і негайно викликані археологи.

"Наші відкриття підійшли до історичних джерел і топографічно відповідають місцевим трьом римським милям від Єрусалиму, - говорить археолог Ріна Авнер. - Крім цього позначка при вході зберегла назву церкви-Катізма. Найважливішим для нас відкриттям був святий камінь посередині церкви. Він підіймався на 5 см вище мозаїки, що була на колоні. Цей камінь мав велике значення для паломників. Восьмигранна будова церкви давала можливість обійти камінь і вшанувати його.

Ми розкопали 20 відсотків західної сторони церкви.

Знайшли дві восьмигранні колони і чотири бічні каплиці. Мозаїка збереглася дуже добре. Середні колони вказували на каплиці і приміщення. Ми порівнювали цей восьмигранник з іншими восьмигранними церквами, наприклад, з церквою Марії на горі Горізім. При всіх подібностях Катізма була шириною 46 м. Святиня на горі Горізім має 30 м ширини і лише дві колони. Ми віднайшли маленькі пляшечки паломників, які відвідувачі наповнювали олією або водою і брали на спомин в Європу, 21 монету з п'ятого століття ісламської епохи, а також керамічні збанки, тарілки, мисочки з 5-6 століття. Церква була збудована в 451 році на честь Теотокос, тобто Матері Божої. Отже, йдеться про найдавнішу церкву Марії взагалі".

За матеріалами німецької преси
(Переклад Л. ДОВГОЇ)

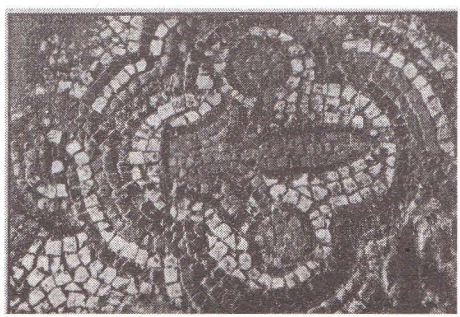

НА СВІТЛИНАХ: • макет церкви "Катізма"; • мозаїка "Катізми"

"...БО Я ГОЛОДУВАВ, І ВИ ДАЛИ МЕНІ ЇСТИ..."

(Мт. 25, 35).

На цій світлині четверо працівників з Мальтійської служби допомоги: Андрій Фалач, Віктор Нечипоренко, Юрій Гавриленко і Юрій Хомин. Щодня на двох автомашинах вони долають понад двісті кілометрів, розвозячи гарячі страви для 750 осіб та 50 комплектів повного триразового харчування. Щомісяця 300 пакунків з продуктами харчування одержують завдяки їм багатодітні, хворі і самотні люди. Крім цього при обласній лікарні мальтійці організовують курси першої медичної допомоги дітям в реанімаційних відділеннях тощо. Редакція "Місіонаря" від імені тих, хто отримує від мальтійців матеріальну допомогу, висловлює їм щиру вдячність з побажанням здоров'я і Божих ласк.

о. Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ

"ВІРУЮ" ДЯДЬКА ОСТАПА

Було це в Аргентині, в області Місіонес, в оселі Пікада Інтернаціонал - Кампо Рамон. Варто згадати, як тут будувалася наша українська католицька церква. Бо їздив в сорокових роках сюди о. Орест Дуб, ЧСВВ. Громада зібрала дерево на будову каплиці. Та ба. Коли є латинська церква недалеко, і людям не в голові, бо вони й на польській помагали...

Та Боже змилування зійшло і на цю громаду. Почалася латинська місія в костелі. Багато людей відвідували її. А місіонар був досить запальним і давай сварити наших жіночок за неправильні поклони і хрещення. Люди щойно тоді зрозуміли, що вчинили погано, і коли приїхав на другий раз о. Дуб, то вони вже почали будувати каплицю святого отця Миколая.

Отож, якраз на самий храмовий празник та й ще фєсту (жарене м'ясо-асадо, інші харчі та напитки, бо з того утримувано церкви, як всюди в Південній Америці), в час співаної Служби Божої вже перед самим "Вірую" викликали організатори фєсти дяка Петра Голембу на двір. А я тут кажу: "Двері, двері..." Тихо, і я вже хотів сам прочитати Символ віри. Та тут сильним голосом починає дядько Остап, дуже сердечний чолов'яга, волиняк, який служив у прибічній ґвардії царя Миколи II і так з-російська заспівав "Вєрую..." (бо так сильно батюшки москалізували наших волиняків) і дійшов до "воплотівшагося", а тоді "Госпаді, памілуй" і на загальнознаній мові потиху додає: "Дальше не знаю".

Чую, що дівчата, які стояли недалеко престолу, хихочуть, а мені доводиться давати благословення після читання Символу віри. Ледве стримався, щоб не вибухнути від сміху. Після всього питаю вже поза церквою дядька Остапа: "А чого ж ви казали, що далі не знаю..." "А щоб отець знали, що я тільки досі вивчив цю молитву". Я йому відповів: "Коли ви заспівали "Госпаді, памілуй", то вже очевидним було, що далі не поїдете..."

ПРИВІТАННЯ МІСІОНАРЯ

Є такий звичай, що на початку святої місії вітають отця місіонаря чи краще отців місіонарів. Багато разів вже довелося слухати отих привітів та філіпік. Та один з тих привітів мені донині запам'ятався.

Маю їхати на місійне діло на Барра Боніту біля Прудентополя (Бразилія), а там я вже три рази проводив місії. Доїздив тоді о. Маріян Стружак, що зі мною був свячений 1.6.1947 р. І він мене просить, щоб я йому підготував привітання. Просив мене кілька разів, але якось не випадало самого себе вітати, і я кажу йому: "Отче Маріяне, скажете кілька слів і вистачить".

Ось уже початок місії. Вийшла навпроти о. місіонаря процесія. Співають пісні. Я поволі підходжу до церковних дверей. У дверях храму св. Володимира Великого парох до мене дишкантом: "Отче Василю!" Я на ті слова засміявся, а о. Маріян, довго не чекаючи, додав: "Ходімо до церкви..." І ми пішли, та й почалася свята місія.

Минуло кілька років. Знову маю давати місію на Корво Бранко-Кандой. Оселя нова, і я ще тут не бував. Та приходить до мене молодиця і каже: "А я отця знаю..."

- А звідки ви мене знаєте, як я тут ще не був?

- Знаю, і пригадую, як вас вітав о. Маріян перед місією. Я тоді ще дівчиною тримала хорогви. Ми тоді сміялися, аж душилися.

Хоч сама місія вдалася добре, і рідко коли справи місійні йшли так легко, як саме тоді!

Володар БУЖЕНКО

ВІН БІЛИМ ПТАХОМ ВІДЛЕТІВ ВІД НАС

"Нароже мій! Мої Ви українці, любіться, а головне - в ім'я Господа Нашого Ісуса Христа", - це заповіт світлої пам'яті отця Августина Діткуна, великого місіонаря та проповідника молоді і дітей.

Це вже третій отець з Бразилії українського походження, який умирає в часи відродження нашої Церкви на українській землі.

"Багатозначним та великим, - говорив на похороні отець Тарас Олійник, - є те, що помер отець Августин під час відновлення Акту посвяти українського народу під Покров Пресвятої Богородиці, практикував велику набожність до Матінки Божої і прищеплював її всім вірним на місіях".

Отець Діонісій Ляхович також походить з Бразилії і добре знав отця Августина в часи молодості та місіонерського життя. Він говорив, що отець Августин мав велику спробу Божої любові і у всіх ситуаціях життя був радісним та веселим. "Коли ми запитували отця, як Йому ведеться під час труднощів, він відповідав: "Браття, тішмося, що ми є священики". Кожен день отця був розпланований аж до кінця року, але Господь Бог сказав: "Стане з Тебе, отче Августине". І забрав Його у свої небесні палати. Ми віримо, що отець уже втішається причастям Святого Духа і має ту любов, яку проповідував і свідчив нам власним життям".

Отець Андрій Шагала, ЧСВВ замінив отця Августина на місії у с. Фрага Рогатинського деканату. Тоді ще ніхто не знав, що відомий місіонер з Бразилії уже ніколи не повернеться до проповідальниці. А ще зовсім недавно, на передостанніх чергових місіях, мав диво відновлення голосу, який пропав. Лікарі, до яких звертався, безпорадно розводили руками, але день місій настав і отець поїхав. Розпочалися місії, а отець мовчить, уже закінчили читати Євангелію, а отець мовчить і тільки в думках просить Ісуса зробити чудо. І чудо сталося - отець заговорив.

А далі було с. Фрага, де отець розпочав свої останні місії. Великий білий птах довго літав над чудотворною криницею, звертаючи увагу пастухів, потім високо піднявся вгору і звідти впав просто у криницю. Діти підбігли до криниці, але там нічого не було. Люди говорили, що щось небуденне повинно статися. І сталося. Приїхав місіонер, сказав слово Боже, занеміг і впав просто біля проповідальниці, як той білий птах згори злетів у долину. Отця Андрія Шагала просили замінити місіонаря. І він приїхав, зайшовши перед тим до лікарні. Останні слова отця Августина були такі: "Заберіть мене звідси, бо там мене діти чекають". А вони таки чекали. І що він міг їм сказати, коли прийшов інший, могутніший місіонер, ім'я якому - Смерть.

На завершення місій приїхали всі 18 парохів навколишніх сіл, де отець Августин виголошував Слово Боже. Місії вже довершувалися, але парафіяни не розходились. Всі вони (дорослі, молодь, діти) зібралися біля хреста і чекали місіонаря, який розпочинав з ними місії. І він прибув, правда в домовині, щоб таки завершити розпочату Божу справу.

А душа його, як той білий птах, злетіла до Небесного Отця, який у своїй доброті і своєму милосерді широко відкрив їй небесні брами.

с. Павла,
Згромадження Сестер
Святого Йосифа Обручника

ПІДНЕСЕМО З РУЇН

В травні минула п'ята річниця повернення крехівського монастиря св. Миколая чинові св. Василія Великого.

Ось уже п'ять років, як у мурах монастиря знову з'явилися монахи, його повноправні власники. Тоді, вперше за довгий період часу, в монастирській церкві пролунала молитва подяки Всевишньому. Тоді ж, незважаючи на жахливі умови життя, тут розпочав своє функціонування відновлений новіціят Отців Василіян. За цих п'ять років через келії нового монастиря пройшло понад двісті юнаків, які стали монахами і тепер навчаються у вищих духовних закладах не лише в Україні, але й за її межами (Рим, Варшава, Загреб). Саме вони, ці повні ентузіазму і запалу до праці на Христовій ниві молоді люди, стали першими вогниками надії на відродження України, її народу. Адже з тисячолітнього досвіду відомо, лише там може бути міцна держава, де духовно і морально сильне суспільство. А кому ж, як не монахам-священикам відбудовувати зруйновані храми людських душ, яких зараз в Україні мільйони?..

Окрім цього протягом останніх п'яти років ми доклали чимало зусиль і для матеріального відновлення нашої обителі. Так, повністю відремонтовано церкву, яка ще два роки тому нагадувала своїм виглядом про жахливий період панування атеїстичної імперії на наших землях. Встановлено значну частину іконостасу роботи львівського митця Ігоря Косика. Частково відновлено оборонні мури, які колись захищали монастир від татаро-монгольських нападів. Повністю відбудовано вежу-дзвінницю, на якій встановлено електричні дзвони. Відремонтовано частину монастирських келій.

Але без Божої ласки, яку нам ласкаво зсилає Всевишній, ми не змогли б подолати численні перепони, які неодноразово поставали на нашому шляху. Завдячуємо також чимало нашим добродіям, які своєю підтримкою допомагають нам виконувати нелегку працю - виховувати юнаків і підносити з руїни нашу обитель.

о. Дам'ян КАСТРАН, ЧСВВ

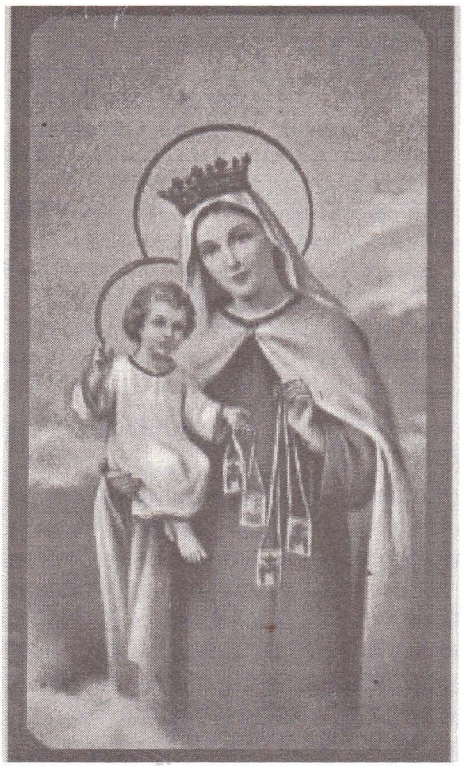

Небесна синя благодать

Небесна синя благодать
лягає над церквами,
а я прошу в Ісусика
здоров'ячка для мами.

Ударив дзвін і золотом
прикрасив наші свята,
а я прошу в Ісусика
здоров'ячка для тата.

Схилились фани у поклін,
молитва в небо лине,
а я прошу в Ісусика
здоров'я для родини.

Годує Матінка Ісуса

Годує Матінка Ісуса -
Таїн земний вінець.
А я молюся, я горнуся
до двох святих сердець.

Ісус маленький, кучерявий,
для світу - сонце й дзвін,
на мене дивиться ласкаво
із образочка Він.

Літають ангели крилаті,
малі, як це Дитя.
І завжди затишно у хаті,
де Матір і Дитя.

Привітання

Тільки очка відкриваю,
Враз Ісусика вітаю:
- Слава Йсусові! - величу
І усім здоров'я зичу.

Як в чиюсь заходжу хату,
Мушу газдів привітати.
- Слава Йсусові! - світлію,
Хай цей дім завеселіє.

Якщо хтось город копає,
Я копальника вітаю.
- Слава Йсусові! - кажу.
Цим людині поможу.

І Господь, Отець наш дужий,
Не зостанеться байдужий -
Нас у славі вознесе
І полюбить над усе.

Віра Багірова,
м. Івано-Франківськ